

FS 43:

Adam het vår gamle far

Adams skål, vår gamla far (1766)

Mel.: Nesten «Ro ro til fiskeskjær»

Adam het vår gamle far,
hedersmann han visstnok var.
Han møtte Eva,
begge fikk snev a`
 noe farlig,
 uforklarlig,
sånt som det blir strev a`.

Snart ble disse fler enn to
uten fikenblad og sko,
alle slags saker,
krimskrams og kaker,
 garn å strikke
 fantas ikke,
ingen var skomaker.

Adams liv var eplegodt;
lekte titt med Knoll og Tott,
fru`n var medgjørlig,
langt ifra kjølig,
 frukt og hage,
 barm og mage,
struttet uopphørlig.

Menskehetens store slekt,
fremmelige fars prosjekt,
tok til å vandre,
skape, forandre,
 no`n som treller,
 no`n som heller
skor seg selv på andre.

En skomaker utav dem
skodde i Jerusalem,
fine affærer
inntil en bærer
 kom med lede
 dit til stredet,
sliten av miséerer.

Men hva sa skomaker`n da?
Ta ditt kors og gå herfra!
Pass egne saker,
jeg er skomaker!
 Hør hans anger
 tusen ganger.
Gamle knokler knaker.

Skomann, du sku` blitt ved lest,
unt din bror en vennlig gest.
Hvilken parade!
Din promenade
 blir et møye,
 sko deg nøye
evig som nomade!

Jeg har skrelt vekk det som gjør dette til en drikkevise, dvs. nesten alt. Jeg står da tilbake med Adam og Eva, deres etterfølgere og den evig vandrende jøde, skomakeren fra Jerusalem. Legenden forteller at han, skomakeren Ahasverus, nektet å la Jesus hvile på hans trapp under Golgata-vandringen. Han fikk da Guds dom om å vandre hvileløst omkring til evig tid.

Antall svenske vers: 7

© **Freddie Langrind**

